

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.967 van 14 maart 2011
in de zaak A. 194.430/IX-6566**

In zake : Ann VERMEIR
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Van Heuven
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 President Kennedypark 6/24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

Jan KAMOEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Antoon Lust
kantoor houdend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 oktober 2009, strekt tot de
nietigverklaring van het koninklijk besluit van 14 juli 2009 waarbij Jan Kamoen
benoemd wordt tot vrederechter van het tweede kanton te Gent.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 22 december 2009. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De tussenkomende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 februari 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nathalie De Clercq, die loco advocaat Dirk Van Heuven verschijnt voor de verzoekster, advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Antoon Lust, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. In het Belgisch Staatsblad van 16 januari 2009 wordt de plaats van vrederechter van het tweede kanton Gent vacant verklaard.

3.2. Vijftien personen, onder wie de verzoekster en de tussenkomende partij, stellen zich kandidaat. De verzoekster is rechter in de rechtbank van eerste aanleg te Gent; de tussenkomende partij vrederechter van het kanton Wetteren-Zele.

3.3. Over de kandidatuur van de verzoekster worden volgende adviezen gegeven:

- de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent geeft, zowel in zijn hoedanigheid van korpschef waar de plaats vacant is als in zijn hoedanigheid van korpschef van de verzoekster, een advies met eindvermelding “zeer gunstig”;
- de stafhouder van de balie te Gent geeft eveneens een advies met eindvermelding “zeer gunstig”.

3.4. De adviezen van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent over de kandidatuur van de verzoekster zijn als volgt tot stand gekomen:

- de verzoekster had zich eerder kandidaat gesteld voor het ambt van vrederechter in het vijfde kanton te Gent. Naar aanleiding daarvan werd zij gehoord door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent. De vrederechter van het vijfde kanton te Gent en de vrederechter te Eeklo waren daarbij aanwezig. De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent gaf op 3 maart 2009 over de verzoekster een “zeer gunstig” advies.

- met een brief van 2 maart 2009 ontving de verzoekster volgende mededeling van de voorzitter:

“Er wordt ons meegedeeld dat u kandidaat bent voor de functie van vrederechter van het 2de kanton Gent.

Gezien u reeds solliciteerde voor een andere functie van vrederechter binnen ons arrondissement hebt u in dat verband een sollicitatiegesprek achter de rug en heb ik reeds over u een advies afgeleverd.

Persoonlijk acht ik een bijkomende meeting niet noodzakelijk. Mocht u echter gaarne toch nogmaals worden gehoord gelieve mijn secretariaat daarvan per kerende op de hoogte te brengen.”

Volgens de verzoekster werd deze brief voorafgegaan door mondelinge contacten waarbij haar door de voorzitter bevestigd werd dat het vorige advies niet gewijzigd zou worden. In die omstandigheden heeft zij niet gevraagd om opnieuw te worden gehoord.

- in het nieuw advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg, opgemaakt op 25 maart 2009, wordt over de verzoekster echter het volgende toegevoegd:

“Met de kandidaat werd een gesprek gevoerd enkele weken geleden met betrekking tot een vorige gelijkaardige sollicitatie. De kandidaat heeft verzaakt aan een nieuw gelijkaardig gesprek.

Dit gesprek met de kandidaten werd zoals hoger aangehaald actief bijgewoond door de uittredende vrederechter van het kanton Eeklo tevens de nestor van de vrederechters van het arrondissement en de uittredende vrederechter van het vijfde kanton, wiens functie eveneens reeds vacant werd verklaard en wiens opvolging via dezelfde commissie werd behandeld.

[...]

Naar aanleiding van dit gesprek waren de aanwezige magistraten van oordeel dat aan deze candidate slechts een eindbeoordeling 'gunstig' kon worden meegegeven, doch rekening houdend met elementen los van dit sollicitatiegesprek heb ik daarover zoals hierna blijkt persoonlijk anders geoordeeld.”

3.5. Over de kandidatuur van de tussenkomende partij wordt door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde en de stafhouder van de balie te Dendermonde telkens een advies met eindvermelding “zeer gunstig” gegeven. In

het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent wordt het volgende opgemerkt:

“Met de kandidaat werd een gesprek gevoerd enkele weken geleden met betrekking tot een vorige gelijkaardige sollicitatie. De kandidaat heeft verzaakt aan een nieuw gelijkaardig gesprek.”

3.6. Op 12 mei 2009 worden de kandidaten gehoord door de Nederlandstalige benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie (hierna: de benoemingscommissie). De benoemingscommissie beslist vervolgens om de tussenkomenende partij voor te dragen voor de vacante plaats van vrederechter van het tweede kanton Gent. Die voordracht is gesteund op de volgende overwegingen:

“Jan Kamoen behaalde in 1983 met onderscheiding het diploma van licentiaat in de rechten.

Hij was advocaat van oktober 1983 tot juli 1999.

Van 1992 tot 1999 was hij plaatsvervangend vrederechter in het vijfde kanton te Gent.

Bij koninklijk besluit van 30 april 1999 is hij benoemd tot rechter in de rechtbank van koophandel te Kortrijk. Van april 2000 tot september 2001 was hij ondervoorzitter van deze rechtbank.

Bij koninklijk besluit van 23 mei 2001 is hij benoemd tot vrederechter van het kanton Wetteren-Zele.

Hij was leraar en assistent aan de Industriële Hogeschool CTL en BME te Gent van 1985 tot 1996. Sedert 1996 is hij lector aan de hogeschool Gent.

Hij is lid en thans ondervoorzitter van de Vlaamse Regulator voor de Media, Kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen sedert 3 maart 2006.

Hij is plaatsvervangend voorzitter van de Beroepscommissie voor Tuchtzaken voor Provincie- en Gemeentepersoneel sedert 17 april 2007.

Hij heeft reeds gepubliceerd.

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent adviseert zeer gunstig. Hij is zeer beslagen in de materies die behoren tot de bevoegdheden van de vredegerichten en kan een indrukwekkende lijst van opleidingen

voorleggen. Hij heeft een goede mondelinge en schriftelijke communicatie. Hij is open van geest en oplossingsgericht. Jan Kamoen is gedreven en vastberaden. Hij heeft een klare kijk op de taken, de eigenschappen en de problemen van een vrederechter. De professionele carrière van de kandidaat is exponent van het steeds zoeken naar nieuwe uitdagingen. Hij is van oordeel dit te kunnen vinden in het feit dat in het tweede kanton Gent meer economische en handelsrechtelijke materies te vinden zijn dan in zijn huidige kanton. Hij kadert zijn functie in een breed perspectief van carrièreplanning en maatschappelijke relevantie. Hij heeft zin voor verzoening, stelt dat psychologie moet worden gehanteerd en dat onderliggende conflicten niet mogen worden aangewakkerd. Vriendelijkheid en gezag moeten volgens hem in een juiste verhouding staan, en beslissingen moeten op een voor de rechtsonderhorige verstaanbare wijze worden gecommuniceerd. De voorzitter merkt op dat de kandidaat geen binding heeft met het "4de kanton Gent." Het betreft hier waarschijnlijk een materiële vergissing van de voorzitter, zodat er mag worden van uitgegaan dat hij het 2de kanton bedoelt. De voorzitter stelt dat aan de capaciteiten van Jan Kamoen niet kan worden getwijfeld. Hij beantwoordt gelet op zijn ervaring meer dan 100% aan het profiel. Hij is outstanding op het vlak van kennis en ervaring.

Als minpunten haalt de voorzitter aan:

- quasi nihil (soms ietwat langdradig in zijn mondelinge uiteenzettingen)

Pluspunten:

- een sterke motivatie
- zijn leeftijd
- zijn assertiviteit
- zijn zeer grondige en permanente opleiding
- zijn enorm gediversifieerde beroeps carrière
- zijn ervaringen als vrederechter van het kanton Wetteren-Zele
- zijn communicatievaardigheden
- zijn ervaring als advocaat
- zijn sociaal engagement
- zijn maturiteit
- zeer goede kennis ICT

Ook de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde is lovend en adviseert zeer gunstig. Hij oefent het ambt van vrederechter (met twee standplaatsen) op uitstekende wijze uit. Hij heeft een goede algemene juridische kennis en een zeer goede kennis van de burgerlijke procedure. De materies die behoren tot de bevoegdheden van de vrederechten zijn hem bijzonder eigen. Hij schoolt zich ook regelmatig bij. Jan Kamoen heeft een goede mondelinge en schriftelijke communicatie. Hij is gekend als een werker, en heeft een goede verhouding kwaliteit-kwantiteit. Hij heeft een goede respectvolle relatie met griffie en advocaten en heeft oog voor verbetering van de dienstverlening. Hij kan zijn werk organiseren en is begaan met de organisatie van zijn rechtbank en met zijn werk. Jan Kamoen is zeer besluitvaardig. Hij vindt doeltreffende oplossingen voor problemen. Hij is steeds beschikbaar, bereikbaar en bereid om op een positieve manier mee te werken. Hij is stipt en open van geest, is collegiaal en motiverend, luisterbereid en heeft een goed aanpassingsvermogen. Hij is een gewetensvolle magistraat

die zijn werkzaamheden uitoefent met veel enthousiasme en respect voor het ambt. Hij heeft volgens de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde wel degelijk voeling met het 2de kanton. Hij heeft de geschikte persoonlijkheid en sociale vaardigheden. Hij is integer en alom gerespecteerd. Hij is uitermate bekwaam en geschikt voor het vacante ambt.

De vertegenwoordiger van de Dendermondse balie geeft een zeer gunstig advies. Hij heeft een goede juridische kennis en beheerst de materies die behoren tot de bevoegdheden van de vredegerechten zeer goed. Hij heeft een goede mondelinge en schriftelijke communicatie. Hij is besluitvaardig en neemt grondig gemotiveerde beslissingen. Hij is luisterbereid en heeft een verzoenende houding. Jan Kamoen heeft ook kennis van psychologie waardoor hij inzicht heeft in menselijke problemen. Hij heeft de geschikte persoonlijkheid. Als beginnend vrederechter heeft hij ook tal van uitvoerende taken op zich genomen om de door onderbezetting van de griffie ontstane achterstand in zijn kanton weg te werken. Hij kent een goede verhouding kwaliteit-kwantiteit, is beschikbaar, correct en beleefd. Hij heeft steeds oog voor verbetering. Zo heeft hij voor zijn vredegerecht een website opgericht. Hij heeft een goede respectvolle relatie met medewerkers, een motiverende houding, is collegiaal en heeft zin voor overleg. Hij is stipt en open van geest. Jan Kamoen heeft een uitgebreide ervaring en voldoet in geruime mate aan het gewenst criterium van een lange, relevante beroepservaring. Hij oefent zijn taken uit met enthousiasme en respect voor het ambt. Zijn motivering om te veranderen lijkt verantwoord.

Jan Kamoen antwoordt tijdens de hoorzitting doordacht op de hem gestelde vragen. Hij is zeer gedreven en gemotiveerd en bevestigt wat in de adviezen wordt gesteld en geeft blijk van de nodige visie op de werking van een vredegerecht.

De commissie is van oordeel dat Jan Kamoen een zeer gedreven en zeer gemotiveerd kandidaat is. Als vrederechter kent hij uiteraard de materies die behoren tot de bevoegdheden van de vrederechter en heeft hij hier ervaring mee. De commissie is van oordeel dat hij over de vereiste kwaliteiten beschikt die noodzakelijk zijn voor een zeer goede vrederechter. Hij heeft zonder twijfel een goede uitstraling naar de burger toe. Uit zijn dossier blijkt dat hij kan luisteren, begrip kan opbrengen en met respect voor het standpunt van alle betrokken partijen een bemiddelende rol kan spelen in geschillen, en dat hij beschikt over de juiste menselijke en communicatieve kwaliteiten die een goede houding ten aanzien van de rechtzoekende garanderen. Belangrijke kwaliteiten voor een magistraat die het meest en het nauwst in contact komt met de burger en die aldus in belangrijke mate het imago van justitie bepaalt.

[...]

Ann Vermeir kan bogen op haar ervaring als advocaat, als gerechtelijk stagiair en als rechter. Zij heeft, onder meer als voorzitter van de kamer die de hogere beroepen behandelt tegen de vonnissen van de vredegerechten, ervaring verworven in de materies die behoren tot de bevoegdheden van de vrederechter.

Zij krijgt een zeer gunstig advies van de vertegenwoordiger van de Gentse balie. Van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent krijgt zij inhoudelijk zeer gunstige adviezen. Als minpunten duidt de voorzitter haar jonge leeftijd en het gebrek aan grondige kennis van het leven en de mensen binnen het kanton aan. De commissie kan het leeftijdsargument niet weerhouden. De commissie neemt kennis van de opmerkingen die de kandidaat tijdens de hoorzitting formuleert over de wijze van totstandkoming van het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Jan Kamoen onderscheidt zich van deze kandidaat door zijn ruimere relevante ervaring in het algemeen en zijn ervaring als effectief zitting houdend (vrede-)rechter in het bijzonder. Bovendien onderscheidt hij zich van Ann Vermeir door zijn grotere beheerstheid tijdens de hoorzitting.

Uit wat voorafgaat blijkt dat Jan Kamoen de meest bekwame en geschikte kandidaat is voor deze vacante plaats.”

3.7. Bij koninklijk besluit van 14 juli 2009, dat het voorwerp uitmaakt van het onderhavig beroep, wordt Jan Kamoen benoemd tot vrederechter van het tweede kanton Gent. In het benoemingsbesluit wordt de motivering van de voordracht van de benoemingscommissie integraal overgenomen.

Deze benoemingsbeslissing wordt op 22 juli 2009 aan de verzoekster ter kennis gebracht. Zij wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 2 september 2009.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekster voert de schending aan van het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel en de hoorplicht. Zij stelt dat zij verschalkt werd in verband met de hoorzitting en het daaropvolgend advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, doordat in tegenstelling tot wat beweerd werd,

de motivering van het advies van de voorzitter in haar nadeel gewijzigd werd. Hierdoor werden volgende beginselen van behoorlijk bestuur geschonden:

- het vertrouwensbeginsel doordat de verzoekster zich aan identieke adviezen als in de benoemingsprocedure van het vijfde kanton mocht verwachten;
- het zorgvuldigheidsbeginsel doordat de voorzitter haar, rekening houdend met de gewijzigde standpunten van de vrederechters, niet alsnog voor een verhoor heeft uitgenodigd;
- het gelijkheidsbeginsel doordat de tussenkomende partij wel gehoord werd in het kader van de nieuwe benoemingsprocedure en de verzoekster niet omdat bij haar de schijn gewekt werd dat dit niet nodig was;
- de hoorplicht -die onder meer de verplichting omvat om de rechtsonderhorige bij de oproeping correct op de hoogte te brengen van de voorgenomen beslissing- doordat bij de verzoekster de schijn gewekt is dat het advies van de voorzitter identiek zou zijn en een nieuwe hoorzitting geen zin zou hebben. Bovendien is de voorzitter de hiërarchische overste van de verzoekster, zodat zij geneigd was in te gaan op diens suggestie dat het overbodig was om haar opnieuw te horen.

De verzoekster merkt nog op dat tevergeefs zou worden opgeworpen dat de adviezen van de voorzitter “zeer gunstig” zijn gebleven aangezien, zeker nu de adviezen over de verzoekster en de tussenkomende partij “zeer gunstig” waren, precies de nuances in de adviezen doorslaggevend waren. De adviezen van de voorzitter over de verzoekster werden hoe dan ook negatief gekleurd door het oordeel van de vrederechters.

5. De verwerende partij antwoordt dat de verzoekster het vertrouwensbeginsel verkeerd interpreteert aangezien er te dezen geen sprake is van een vaste gedragslijn in hoofde van de overheid en dat de eindbeoordeling van het advies -“zeer gunstig”- dezelfde is gebleven zodat de verzoekster niet op nadelige wijze in haar belangen is geraakt. Het miniem verschil tussen de twee adviezen -te weten de verwijzing naar de andersluidende mening van twee vrederechters- is bovendien niet doorslaggevend geweest. Integendeel blijkt uit de voordracht van de Hoge Raad voor de Justitie dat de “ruimere relevante ervaring in

het algemeen en zijn ervaring als effectief zitting houdend (vrede-)rechter in het bijzonder” van de benoemde kandidaat het determinerend element is geweest om deze laatste meer geschikt en bekwaam te bevinden. Aangezien de verwijzing naar de andersluidende mening van de twee vrederechters in het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent geen element vormt in de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten, kan het vertrouwensbeginsel niet geschonden zijn.

Nopens de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de verwerende partij vooreerst dat de verzoekster geen belang heeft bij het middel nu zij niet benadeeld werd aangezien zij een “zeer gunstig” advies heeft gekregen en aangezien de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent haar de mogelijkheid heeft gelaten een gesprek met de korpschef te vragen, waarop zij evenwel niet is ingegaan. Zij toont bovendien niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid overschreden heeft door terug te vallen op een verhoor dat slechts enkele weken voordien werd afgenomen. Waar de verzoekster aanvoert dat de aanwezige vrederechters geopperd zouden hebben een “gunstig” in plaats van een “zeer gunstig” advies te verlenen merkt de verwerende partij op dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent niet op dit voorstel is ingegaan; de verzoekster toont derhalve niet concreet aan hoe het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn. In het advies zijn over de kwaliteiten van de verzoekster als rechter immers alleen positieve opmerkingen terug te vinden en ook in de voordracht van de benoemingscommissie wordt niet gerept over de paragrafen die niet voorkwamen in het vorig advies.

Waar de verzoekster aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is omdat de benoemde kandidaat wel een tweede maal werd gehoord en zij niet, antwoordt de verwerende partij dat deze kandidaat evenmin een tweede keer werd gehoord.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, stelt de verwerende partij ten slotte dat de verzoekster enkele weken voordien in het kader

van de vorige benoemingsprocedure -voor het vijfde kanton- een interview bij de voorzitter van de rechtbank heeft gehad en dat zij daarom niet opnieuw gehoord moest worden.

6. De tussenkomende partij werpt vooreerst op dat het middel niet ontvankelijk is omdat de verzoekster verzuimd heeft om de voordracht van de Hoge Raad voor de Justitie en het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent mede tot het voorwerp van haar beroep te maken.

Voorts merkt de tussenkomende partij op dat de verzoekster louter beweert dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg haar zou hebben toegezegd dat zijn advies over haar kandidatuur voor het tweede kanton identiek zou zijn als dat voor het vijfde kanton, maar dat hiervan geen bewijs voorligt. Om die reden kan de schending van het vertrouwensbeginsel niet worden aangevoerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is evenmin geschonden aangezien er te dezen geen sprake is van een gewijzigd standpunt van de vrederechters dat de voorzitter er had moeten toe aanzetten om de verzoekster opnieuw uit te nodigen voor een gesprek. De toevoeging aan het vorige advies is niet meer dan de weergave van de opinie van de betrokken vrederechters naar aanleiding van de postulatie voor het vijfde kanton; bovendien bestond er voor de voorzitter ook geen verplichting om de verzoekster opnieuw te horen naar aanleiding van een eventuele wijziging van het standpunt van de vrederechters.

Ook het gelijkheidsbeginsel is niet geschonden aangezien de tussenkomende partij, nadat werd meegedeeld dat de voorzitter een nieuw sollicitatiegesprek niet noodzakelijk achtte, net zoals de verzoekster aan een nieuw sollicitatiegesprek heeft verzaakt.

In verband met de aangevoerde schending van de hoorplicht merkt de tussenkomende partij ten slotte op dat het bestreden besluit geen

maatregel is waartegen de verzoekster zich moet kunnen verdedigen. Te dezen is de verzoekster wel gehoord door de benoemingscommissie en bovendien heeft ze nagelaten gebruik te maken van de in artikel 259ter, § 2, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek voorziene mogelijkheid om haar opmerkingen bij het advies aan de minister van Justitie ter kennis te brengen zodat zij zich thans niet ernstig over een schending van de hoorplicht kan beklagen.

7. In verband met de ontvankelijkheid van het middel merkt de verzoekster in haar memorie van wederantwoord op dat het advies van de voorzitter geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling is en zelfs geen voorbeslissing in het kader van een complexe rechtshandeling. Het is daarentegen een advies waarvan de onwettigheid enkel kan worden ingeroepen bij het bestrijden van het benoemingsbesluit zelf.

De verzoekster blijft van oordeel dat het vertrouwensbeginsel geschonden is. De brief van de voorzitter van de rechtbank kan niet anders begrepen worden dan dat zijn advies identiek zou zijn aan het vorige. Evenwel heeft de voorzitter -blijkbaar omdat heibel was ontstaan tussen de voorzitter en de vrederechters die hem bij de beoordeling van de kandidaten hadden bijgestaan- zijn advies aangevuld met een overweging die nadelig is voor haar, en dit had door een verhoor vermeden kunnen worden.

Voorts houdt de verzoekster staande dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is doordat de voorzitter, rekening houdend met de standpunten van de vrederechters, haar niet alsnog voor een verhoor heeft uitgenodigd. Indien zij was gehoord had het advies over haar anders kunnen uitvallen. Weliswaar had ze het recht om gehoord te worden, maar de schijn werd gewekt dat dit nutteloos zou zijn. De voorzitter had in zijn advies ofwel moeten zwijgen over de standpunten van de vrederechters ofwel de verzoekster moeten uitnodigen om te worden gehoord. Door geen van beide te doen is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Ook het gelijkheidsbeginsel is geschonden, want ofschoon de benoemde kandidaat net als de verzoekster niet gehoord werd is het advies over hem onveranderd gebleven terwijl dit voor de verzoekster niet het geval was.

De verzoekster blijft ten slotte ook van oordeel dat de hoorplicht geschonden is doordat de schijn gewekt werd dat het advies van de voorzitter over haar identiek zou zijn en een nieuwe hoorzitting dus geen zin zou hebben, terwijl dit advies in werkelijkheid gewijzigd werd. Het eindoordeel van de voorzitter bleef weliswaar ongewijzigd, maar in de overwegingen ervan werd een ongunstige passage opgenomen, die invloed kan hebben gehad op de benoemingsprocedure.

8. In haar laatste memorie stelt de verzoekster dat uit het schrijven van de voorzitter minstens impliciet blijkt dat zijn advies over haar ongewijzigd zou blijven en dat de voorzitter dat ook nog eens mondeling bevestigd heeft. De omstandigheid dat zij geen bemerkingen bij het advies aan de minister van Justitie heeft medegedeeld, doet daar geen afbreuk aan; bovendien heeft ze dit ter sprake gebracht bij de Hoge Raad voor de Justitie. Voorts beklemtoont ze dat het enkele feit dat het oordeel van de vrederechters deel uitmaakt van haar dossier -terwijl dit niet het geval is voor de tussenkomende partij- maakt dat het bestreden besluit hierdoor kan beïnvloed zijn, wat volstaat om tot nietigverklaring over te gaan.

Beoordeling

9. Het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg en de voordracht door de benoemingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie zijn voorbereidende handelingen, die op zich niet het voorwerp kunnen uitmaken van een annulatieberoep, maar waarvan de onwettigheid kan worden aangevoerd tegen het bestreden benoemingsbesluit.

De door de tussenkomende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het middel is niet gegrond.

10. De verzoekster voert in het middel vooreerst de schending aan van het vertrouwensbeginsel. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, niet mag beschamen; de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op regelmatige toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Met een brief van 2 maart 2009 heeft de verzoekster de volgende mededeling ontvangen, ondertekend door de waarnemend voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent:

“Er wordt ons meegedeeld dat u kandidaat bent voor de functie van vrederechter van het 2de kanton Gent.

Gezien u reeds solliciteerde voor een andere functie van vrederechter binnen ons arrondissement hebt u in dat verband een sollicitatiegesprek achter de rug en heb ik reeds over u een advies afgeleverd.

Persoonlijk acht ik een bijkomende meeting niet noodzakelijk. Mocht u echter gaarne toch nogmaals worden gehoord gelieve mijn secretariaat daarvan per kerende op de hoogte te brengen.”

Uit die brief mocht de verzoekster opmaken dat de voorzitter zijn eerder advies zou bevestigen. Anders dan de verzoekster voorhoudt, blijkt de voorzitter ook zo gehandeld te hebben: de omschrijving van “de bekwaamheid en de geschiktheid van de kandidaat”, de “conclusie” en de “eindvermelding” zijn identiek; enkel de rubriek “bijzondere beschouwingen”, waarin de plus- en de minpunten van de kandidatuur van de verzoekster worden besproken, bevat een aanvulling, met name een verwijzing naar een eerdere bespreking met twee vrederechters die toen hebben laten blijken dat zij de kandidatuur van de verzoekster slechts “gunstig” wensten te beoordelen. Die bedenking van de voorzitter over -overigens niet verplichte- voorbereidende gesprekken die hij gehad heeft, geeft evenwel geen andere inhoud aan het advies: er wordt integendeel zelfs bevestigd dat de voorzitter de opinie van de vrederechters niet weerhoudt bij zijn besluitvormingsproces. De terloopse overweging voegt derhalve niets toe aan de draagwijdte van het advies. En de verzoekster is ongeloofwaardig waar zij stelt dat de mondelinge mededeling van de voorzitter dat

het advies “identiek” zou zijn haar verschalkt heeft en de bij haar opgewekte verwachtingen beschaamd, aangezien zij het blijkbaar zelf niet nodig gevonden heeft om na de ontvangst van het advies daarover bemerkingen te maken overeenkomstig artikel 259ter, § 2, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek.

11. Evenmin kan aangenomen worden dat de voorzitter van de rechtbank op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel ertoe verplicht was om de verzoekster opnieuw voor een gesprek uit te nodigen. Als gezegd: met uitzondering van de toevoeging dat de bij het gesprek aanwezige vrederechters van oordeel waren dat aan de verzoekster slechts de eindbeoordeling “gunstig” kon worden gegeven, verschilde het nieuw advies van de voorzitter niet van diens vorig advies en heeft de voorzitter zich van het eindoordeel van de vrederechters gedistantieerd om zijn “zeer gunstig” advies te bevestigen. Bovendien blijkt ook niet dat het oordeel van de vrederechters het verder verloop van de benoemingsprocedure beïnvloed heeft: uit de motivering van de voordracht van de benoemingscommissie en van het bestreden benoemingsbesluit blijkt dat de voorkeur is gegeven aan de tussenkomende partij wegens zijn “ruimere relevante ervaring in het algemeen en zijn ervaring als effectief zitting houdend (vrede-)rechter in het bijzonder” en “zijn grotere beheerstheid tijdens de hoorzitting”. Er valt dan ook niet in te zien in welk opzicht het feit dat de verzoekster niet de gelegenheid had om de minder gunstige beoordeling van haar kandidatuur door de vrederechters in een gesprek met de voorzitter te weerleggen, tot het besluit kan leiden dat het bestreden besluit het resultaat is van een onzorgvuldige besluitvorming.

12. Op dezelfde wijze is aan de tussenkomende partij en aan de verzoekster meegedeeld dat de voorzitter van de rechtbank een nieuw gesprek niet noodzakelijk vond, maar dat zij een bijkomend gesprek mochten vragen. De kandidaten werden dan ook niet ongelijk behandeld. Overigens heeft de tussenkomende partij ook geen nieuw gesprek gevraagd.

13. De verzoekster toont niet aan dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg er wettelijk toe verplicht was om haar als kandidaat voor een benoeming te horen. In zoverre de voorzitter van de rechtbank het in het kader van een zorgvuldige adviesverlening nuttig achtte de kandidaten persoonlijk te ontmoeten, heeft hij in redelijkheid geoordeeld dat de verzoekster recent in verband met haar kandidatuur voor het ambt van vrederechter voor het vijfde kanton te Gent door de voorzitter van de rechtbank gehoord was en dat het volstond haar de mogelijkheid te geven om opnieuw te worden gehoord. Zij heeft echter zelf beslist om van die mogelijkheid geen gebruik te maken.

De verzoekster is van oordeel dat de voorzitter haar moest horen omdat hij haar gezegd had hetzelfde advies te zullen verlenen -wat haar heeft doen afzien van een nieuw gesprek- en hij zich daar vervolgens niet aan gehouden heeft. Die grief steunt op een verkeerd uitgangspunt, aangezien het uiteindelijk advies inhoudelijk niet verschilt van het vorige advies. Bovendien had de verzoekster de mogelijkheid om na de ontvangst van het advies van de voorzitter van de rechtbank, overeenkomstig artikel 259ter, §2, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, aan de minister haar opmerkingen bij dat advies mede te delen.

14. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

15. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 259ter, §§ 1 en 2, van het Gerechtelijk Wetboek doordat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg zich bij het verlenen van zijn adviezen heeft laten bijstaan door de vrederechter van het vijfde kanton Gent en de vrederechter van het kanton Eeklo, terwijl het Gerechtelijk Wetboek geenszins voorziet in de mogelijkheid van bijstand door derden, wat die adviezen onwettig maakt. Voorts stelt de voorzitter in zijn advies dat zijn bespreking met de vrederechters heeft

geleid tot een indeling in min- en pluspunten; één van deze minpunten wordt dan vermeld in de voordracht van de Hoge Raad voor de Justitie en in het bestreden besluit; er is derhalve rekening gehouden met de mening van de vrederechters. Bovendien zijn het precies de vrederechters die van mening waren dat de verzoekster slechts “gunstig” kon geadviseerd worden; die mening is door de voorzitter wel niet weerhouden, maar zij heeft niettemin zijn advies gekleurd.

16. De verwerende partij merkt vooreerst op dat de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent geen rekening heeft gehouden met de mening van de vrederechters en dat in de eindconclusie van zijn adviezen geen enkel negatief punt over de verzoekster terug te vinden is. Waar de verzoekster aanvoert dat de bespreking tussen de voorzitter en de vrederechters geleid heeft tot een indeling in min- en pluspunten antwoordt de verwerende partij dat het de bespreking van de aan de kandidaten voorgelegde items is die in dergelijke indeling geresulteerd heeft en niet de bespreking van de rechters. Voorts stelt de verwerende partij dat uit het advies ontegensprekelijk blijkt dat de voorzitter zich niet door de mening van beide vrederechters heeft laten leiden. Indien de verzoekster werkelijk van het tegendeel overtuigd was had zij gebruik kunnen maken van de door artikel 259ter, § 2, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek voorziene mogelijkheid om schriftelijk op het advies van de voorzitter te repliceren. De verzoekster heeft zulks evenwel nagelaten en heeft pas meer dan een maand na het ontvangen het advies haar opmerkingen te kennen gegeven tijdens het interview door de benoemingscommissie. De verwerende partij stelt ten slotte vast dat artikel 259ter van het Gerechtelijk Wetboek een advies van de korpschef vereist -te dezen de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent- doch verder niets bepaalt over de aanwezigheid van personen bij het interview dat leidt tot het opstellen van een advies. De wet verplicht zelfs niet dat een interview wordt afgenomen. De voorzitter heeft zijn bevoegdheden evenmin gedelegeerd. Hij heeft zich door twee vrederechters laten bijstaan, maar zijn adviesbevoegdheid zelf uitgeoefend. De verwerende partij vraagt zich dan ook af welk belang de verzoekster bij het middel heeft.

17. De tussenkomende partij werpt op dat het middel onontvankelijk is omdat de verzoekster het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent niet mee tot het voorwerp van haar beroep heeft gemaakt.

Voorts stelt zij dat het feitelijk onjuist is dat de voorzitter zich voor het formuleren van zijn advies door de vrederechters heeft laten bijstaan. In het advies van de voorzitter wordt wel verwezen naar een gesprek bij een vorige gelijkaardige sollicitatie, er heeft evenwel geen tweede sollicitatiegesprek plaatsgevonden. De tussenkomende partij wijst er vervolgens op dat het Gerechtelijk Wetboek niet verbiedt dat de korpschef informatie inwint bij derden of dat derden aanwezig zijn bij een -overigens niet verplicht- sollicitatiegesprek. Die bijstand mag weliswaar niet uitlopen op een delegatie van bevoegdheid aan derden, doch daar is te dezen geen sprake van, aangezien de voorzitter geen rekening heeft gehouden met de minder gunstige beoordeling van de vrederechters en de verzoekster integendeel een “zeer gunstig” advies heeft gegeven.

De tussenkomende partij betwist ten slotte nog dat de voorzitter van de rechtbank rekening zou hebben gehouden met de door de vrederechters verleende bijstand. De voorzitter heeft in zijn advies immers afstand genomen van de door de vrederechters vastgestelde minpunten, reden waarom hij een “zeer gunstig” advies heeft verleend.

18. De verzoekster repliceert in haar memorie van wederantwoord dat de omstandigheid dat de voorzitter de minder gunstige beoordeling van de vrederechters niet is bijgevallen, niets verandert aan het feit dat de voorzitter wel degelijk met hun oordeel rekening heeft gehouden. Het advies van de voorzitter werd negatief gekleurd door de zienswijze van de vrederechters en dit heeft het oordeel van de minister kunnen beïnvloeden. De verzoekster merkt voorts op dat haar tijdens de procedure niet werd tegengeworpen dat zij op grond van artikel 259ter, § 2, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek haar opmerkingen bij het advies van de voorzitter schriftelijk aan de minister van Justitie kon meedelen. Die bepaling kan haar bovendien niet worden tegengeworpen indien zou blijken

dat over het advies van de voorzitter rechtstreeks gecommuniceerd werd met de Hoge Raad voor de Justitie, zoals wordt aangegeven in een artikel in De Juristenkrant. Ten onrechte stelt de tussenkomende partij dat de voorzitter zich door om het even wie mag laten bijstaan; het gaat te dezen immers niet om het inwinnen van bijkomende informatie maar over het gezamenlijk horen en beoordelen. Zij stelt ten slotte dat bij gelijke adviezen, de nuances en overwegingen doorwegen en dat de omstandigheid dat de minder gunstige beoordeling van de vrederechters niet rechtstreeks in het bestreden besluit verwoord wordt, daar niets aan af doet.

19. In haar laatste memorie beklemtoont de verzoekster dat de omstandigheid dat het oordeel van de vrederechters in het advies van de voorzitter is opgenomen -ook al komt het oordeel niet ter sprake in het advies van de beoordelingscommissie en het bestreden besluit- betekent dat dit element kan meegewogen hebben bij de advisering, beraadslaging en beslissing. Overigens heeft het oordeel van de vrederechters wel gewogen op de advisering door de benoemingscommissie aangezien daarin plots sprake is van een mindere beheersheid in hoofde van de verzoekster -element dat enkel gerelateerd kan worden aan het protest van de verzoekster op de tussenkomst van de vrederechters- en aangezien uit het artikel in De Juristenkrant blijkt dat mogelijkerwijze ook over andere kandidaten ongunstige adviezen werden verstrekt, zodat zij dan toch aanspraak had kunnen maken op een benoeming.

Beoordeling

20. Om de reden vermeld sub punt 9 wordt de ontvankelijkheids-exceptie verworpen.

21. Krachtens artikel 259ter, §§ 1 en 2, van het Gerechtelijk Wetboek dient bij de benoeming van een vrederechter onder meer het advies te worden ingewonnen van de korpschef van het rechtscollege waar de benoeming moet geschieden en van de korpschef van het rechtscollege waar de kandidaat

werkzaam is. In het geval van de verzoekster was dit telkens de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

De wet bepaalt niet op welke wijze de adviezen van de korpschef tot stand moeten komen. Niets belet de korpschef om de mening van anderen te vragen, of om zich bij het horen van de kandidaten te laten bijstaan. Essentieel is wel dat de korpschef zelf volledig verantwoordelijk blijft voor het advies. En enkel dit advies mag naar luid van artikel 259ter, § 2, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek bij het benoemingsbesluit gevoegd worden.

Afgaande op voormelde wetsbepaling bestond er voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent geen beletsel om zich bij de hoorzitting tijdens de vorige benoemingsprocedure te laten bijstaan door de oudste vrederechter van het arrondissement en de uittredende vrederechter en met hen van gedachten te wisselen. De verwijzing in het advies naar een opmerking die deze ambtsdragers hebben geformuleerd vitieert ook de benoemingsprocedure niet, nu niet blijkt dat de voorzitter die opmerking zonder meer overgenomen heeft -hij heeft ze integendeel uit zijn beoordeling geweerd- en zij ook niet opgevist is in de latere procedure. Uit de motivering van de voordracht van de benoemingscommissie en van het bestreden benoemingsbesluit blijkt immers dat bij de vergelijking van de kandidaten de voorkeur werd gegeven aan de tussenkomende partij omwille van diens “ruimere relevante ervaring in het algemeen en zijn ervaring als effectief zitting houdend (vrede-)rechter in het bijzonder” en “zijn grotere beheerstheid tijdens de hoorzitting”. Het eerste motief -de ruimere relevante ervaring en ervaring als effectief zitting houdend vrederechter van de tussenkomende partij- wordt door de verzoekster niet betwist. Het tweede motief -de grotere beheerstheid van de voorgedragen kandidaat tijdens de hoorzitting- heeft geen uitstaans met het oordeel van de vrederechters, maar is een vaststelling die door de benoemingscommissie zelf is gedaan. Het door de verzoekster aangehaalde artikel uit De Juristenkrant leidt niet tot een andere conclusie. In zoverre de verzoekster refereert aan een persartikel, om de beïnvloeding van de voorzitter te bewijzen, weze opgemerkt dat het artikel

eigenlijk bevestigt dat de voorzitter van de rechtbank zich niet gebonden achtte door het oordeel van de vrederechters en dat er ook wordt in aangegeven dat de Hoge Raad voor de Justitie niet is ingegaan op de klacht van de vrederechters dat de voorzitter zich niet aan het akkoord met de vrederechters heeft gehouden.

22. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

23. De verzoekster voert de schending aan van artikel 259ter, § 4, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, van artikel 151, § 4, tweede lid, van de Grondwet en -voor zoveel als nodig- van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de formele motiveringswet) en van de materiële motiveringsplicht. Zij ontwikkelt het middel als volgt: in het advies van de Hoge Raad voor de Justitie wordt vermeld dat zij opmerkingen formuleert “over de wijze van totstandkoming van het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent”, maar daarover wordt geen inhoudelijk oordeel geveld. Volgens de in voormelde artikelen vervatte motiveringsplicht moet op een specifiek bezwaar worden ingegaan, maar hier is dat niet gebeurd aangezien gesteld wordt dat de tussenkomenende partij zich van de verzoekster onderscheidt “door zijn grotere beheerstheid tijdens de hoorzitting”. Zij voegt daaraan toe dat de verplichting om de voordracht van de benoemingscommissie te motiveren niet volgt uit de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet maar uit artikel 151, § 4, tweede lid, van de Grondwet en artikel 259ter, § 5 van het Gerechtelijk Wetboek.

24. De verwerende partij antwoordt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending van artikel 259, § 4, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek wordt aangevoerd, aangezien de verzoekster niet verduidelijkt hoe die bepaling geschonden werd. In zoverre de verzoekster artikel 259ter, § 4, zevende

lid, van het Gerechtelijk Wetboek zou bedoelen, merkt de verwerende partij op dat de uitgetikte geluidsopname gevoegd is bij het administratief dossier dat aan de Raad van State werd meegedeeld. Voorts wijst zij erop dat de verplichting om de voordracht van de benoemingscommissie te motiveren niet volgt uit de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, zodat het middel ook in die mate niet ontvankelijk is. Ten slotte stelt zij dat de verzoekster ook niet aangeeft op welke wijze de materiële motiveringsplicht geschonden werd zodat het middel evenmin ontvankelijk is in zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.

De verwerende partij betoogt vervolgens dat uit de gemotiveerde voordracht van de benoemingscommissie en het bestreden besluit duidelijk blijkt waarom de tussenkomende partij werd verkozen boven de verzoekster. Zij betwist voorts dat de vaststelling dat de tussenkomende partij tijdens de hoorzitting een grotere beheerstheid aan de dag heeft gelegd, ingegeven was door de kritiek die de verzoekster op het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg heeft geuit. Uit de gemotiveerde voordracht van de benoemingscommissie blijkt bovendien dat de “ruimere relevante ervaring in het algemeen en (haar) ervaring als effectief zitting houdend (vrede-)rechter in het bijzonder” van de tussenkomende partij het determinerend element vormde om deze laatste meer bekwaam en geschikt te bevinden. Het argument dat de voorgedragen kandidaat zich van de verzoekster onderscheidt “door zijn grotere beheerstheid tijdens de hoorzitting” vormt slechts een overtollig motief in de vergelijking van de titels en verdiensten van beide kandidaten en de kritiek op een overtollig motief kan niet tot nietigverklaring leiden.

25. Ook de tussenkomende partij betwist de ontvankelijkheid van het middel. Zij beoogt voorts dat de verzoekster haar opmerkingen over de wijze waarop het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg tot stand kwam in toepassing van artikel 259ter, § 2, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek schriftelijk aan de minister van Justitie had moeten meedelen zodat deze overeenkomstig artikel 259ter, § 2, vierde lid, van het Gerechtelijk Wetboek deel

zouden hebben uitgemaakt van het benoemingsdossier. Aangezien de verzoekster verzuimd heeft zulks te doen maakten haar opmerkingen geen deel uit van het benoemingsdossier en kan de benoemingscommissie niet worden verweten dat zij niet op die opmerkingen is ingegaan. De tussenkommende partij merkt ten slotte nog op dat de voordracht van de benoemingscommissie zeer uitgebreid gemotiveerd werd en dat daarin ook verduidelijkt wordt waarin de tussenkommende partij zich onderscheidt van de verzoekster, onder meer door “zijn ruime relevante ervaring in het algemeen en zijn ervaring als effectief zitting houdend (vrede)rechter”. Dit criterium was op zich voldoende om de beslissing te schragen. De verwijzing naar zijn grotere beheerstheid tijdens de hoorzitting is een overvloedige beschouwing, zonder welke het bestreden besluit even legitiem blijft.

26. De verzoekster repliceert in haar memorie van wederantwoord dat uit de transcriptie van de hoorzitting een dubbel motiveringsgebrek blijkt: enerzijds werden haar opmerkingen over de totstandkoming van het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg niet ontmoet, terwijl de voorzitter van de benoemingscommissie nochtans uitdrukkelijk liet weten dat zij de opmerkingen van verzoekster “uiteraard” mee in overweging zou nemen en anderzijds wordt in het bestreden besluit aangegeven dat de benoemde kandidaat zich onderscheidt door zijn grotere beheerstheid tijdens de hoorzitting. Wat dit laatste betreft, merkt de verzoekster op dat uit de transcripties van de hoorzittingen blijkt dat zij bijzonder gestructureerd en beheerst heeft gesproken zodat die opmerking slechts kan voortkomen uit een negatieve appreciatie van haar opmerkingen. De verzoekster betwist ten slotte dat de vaststelling dat de door de benoemingscommissie voorgedragen kandidaat blijkt geeft van een grotere beheerstheid een overvloedig motief zou zijn. Zij stelt dat er geen gradatie in de motieven van de voordracht is en dat dit motief bijgevolg even zwaar weegt als het ervaringsargument. De onwettigheid van dit dragend motief leidt dan ook tot de onwettigheid van het bestreden besluit.

Beoordeling

27. De partijen betwisten niet dat de verplichting om de voordracht van de benoemingscommissie te motiveren niet volgt uit de formele motiveringswet maar uit artikel 151, § 4, van de Grondwet en artikel 259ter, § 4, van het Gerechtelijk Wetboek.

28. Wat het bezwaar van de verzoekster betreft dat de benoemingscommissie enkel kennis genomen van maar niet geantwoord heeft op haar opmerkingen over de wijze van tot stand komen van het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, is hiervóór reeds vastgesteld dat de benoemingscommissie geen rekening gehouden heeft met het standpunt van de vrederechters zoals weergegeven in het door de verzoekster bekritiseerde advies van de voorzitter van de rechtbank. Het is dan ook zonder belang dat de benoemingscommissie zich niet uitdrukkelijk over de opmerkingen van de verzoekster heeft uitgesproken. De verzoekster is trouwens slecht geplaatst om zich over een onvoldoende onderzoek van haar opmerkingen door de benoemingscommissie te beklagen, aangezien zij heeft nagelaten om haar opmerkingen over het advies van de voorzitter, zoals voorgeschreven in artikel 259ter, § 2, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek, binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van het advies aan de minister van Justitie mee te delen.

29. De verzoekster laat ook gelden dat het feit dat zij opmerkingen had bij het advies van de voorzitter van de rechtbank, de benoemingscommissie ertoe gebracht heeft te oordelen dat de voorgedragen kandidaat blijk gaf van “een grotere beheerstheid tijdens de hoorzitting”. Nog daargelaten de vraag of die beoordeling voor de benoemingscommissie een determinerend motief was om de verzoekster niet voor te dragen, moet worden vastgesteld dat het verband dat de verzoekster legt tussen haar kritiek op het advies van de voorzitter en de vaststelling dat de voorgedragen kandidaat blijk gaf van een grotere beheerstheid op een loutere bewering berust.

30. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

31. De verzoekster voert de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doordat in het bestreden besluit en de daaraan voorafgaande voordracht “het gebrek aan grondige kennis van het leven en de mensen binnen het kanton” als een minpunt tegen haar in overweging wordt genomen. Dit is discriminerend doordat het een niet in te halen voordeel verschaft aan de kandidaten die toevallig -omwille van hun woonplaats of beroepservaring- kennis hebben van het leven en de mensen van het tweede kanton te Gent. Bovendien blijkt uit het bestreden besluit en het administratief dossier niet dat de tussenkomende partij, anders dan verzoekster, kennis zou hebben van het leven en de mensen van het tweede kanton, terwijl hem dit niet negatief geduid wordt.

32. De verwerende partij antwoordt dat uit de gemotiveerde voordracht van de benoemingscommissie duidelijk blijkt dat de kennis van de mensen en het leven binnen het kanton niet doorslaggevend was om de benoemde kandidaat te verkiezen, maar wel diens ruimere relevante ervaring, hetgeen een objectief en wettig criterium is. Voorts meent zij dat het criterium van de vertrouwdheid met de streek niet discriminerend is, maar verband houdt met het feit dat de benoemde kandidaat een optimale dienstverlening moet verzekeren. De verwerende partij verwijst in dat verband naar de rechtspraak in verband met de benoeming van notarissen en gerechtsdeurwaarders. Ten slotte is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekster zich vergist waar zij stelt dat uit het administratief dossier niet zou blijken dat de benoemde kandidaat een grotere kennis zou hebben van het kanton. Volgens de verwerende partij blijkt die grotere kennis uit de kandidaatstelling van de betrokkene en uit het antwoord op de vragen die daarover door de benoemingscommissie aan de kandidaten werden gesteld.

33. De tussenkomen de partij is eveneens van oordeel dat het geen verboden discriminatie is om bij de afweging van de geschiktheid van de kandidaten voor het ambt van vrederechter rekening te houden met de vertrouwdheid van de kandidaat met het betrokken kanton. De vrederechter is immers de magistraat die het meest en het nauwst in contact komt met de burger en aldus in belangrijke mate het imago van justitie bepaalt. De bewering dat uit het dossier niet zou blijken dat de tussenkomen de partij vertrouwd is met het leven en de eigenheid van het betrokken kanton, heeft volgens de tussenkomen de partij niets te maken met het gelijkheidsbeginsel, doch enkel met de motiveringsplicht, die in het middel niet wordt ontwikkeld. Uit de toelichting die de tussenkomen de partij in haar motivatiebrief bij haar kandidaatstelling heeft gevoegd, blijkt overigens dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist.

34. De verzoekster repliceert in haar memorie van wederantwoord dat de vergelijking met de benoeming van notarissen en gerechtsdeurwaarders niet opgaat, aangezien notarissen en gerechtsdeurwaarders een cliënteel moeten vinden en de bekendheid met de streek daarbij uiteraard een voordeel is. Dit argument geldt niet voor een vrederechter. Voorts merkt zij op dat in het bestreden besluit gesteld wordt dat de tussenkomen de partij volgens het advies van de voorzitter geen binding heeft met het kanton, maar enkel de verzoekster hierop afgerekend wordt.

Beoordeling

35. Omdat de vrederechter de rechter is die het dichtst bij de burger staat, is het niet onredelijk dat bij de vergelijking van de bekwaamheid en geschiktheid van de kandidaten voor dat ambt rekening wordt gehouden met de vertrouwdheid van de kandidaten met het kanton waar het ambt vacant is. Dit criterium is dan ook niet onverenigbaar met het gelijkheidsbeginsel.

36. Volgens de verzoekster zou uit het bestreden besluit en het dossier niet blijken dat de benoemde kandidaat vertrouwd is met het kanton waar

het betwiste ambt vacant was. Die grief betreft de schending van het gelijkheidsbeginsel in de zin dat de aanspraken van de kandidaten voor een vacante betrekking met dezelfde maat gemeten moeten worden. De grief dat aan verzoekster een “gebrek aan grondige kennis van het leven en de mensen binnen het kanton” wordt tegengeworpen, terwijl dat gebrek aan de tussenkomende partij niet ten kwade wordt geduid, betreft de schending van het gelijkheidsbeginsel.

Gewis heeft de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent in zijn advies over de tussenkomende partij gesteld dat zij geen binding had met het kanton maar daartegenover staat het advies van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, waarin gesteld wordt:

“De kandidaat werd geboren in Gent, studeerde in Gent, was zestien jaar lang advocaat in Gent en gedurende zeven jaar plaatsvervangend vrederechter in het 5de kanton Gent, zodat hij ongetwijfeld afdoende voeling heeft met de Gentse stad en regio.”

Die vaststelling vindt steun in de kandidaatstelling van de tussenkomende partij die daarover stelde:

“Het tweede kanton is gelegen binnen het arrondissement Gent en telt ca. 57.000 inwoners. De stad zelf - waar ik zowel humaniora- als universiteitsstudent geweest ben - en de deelgemeenten van het kanton zijn mij zeer goed bekend. Ik heb niet alleen binding met dat kanton omdat ik in Gent gedurende 16 jaar advocaat was maar ook omdat ik 38 jaar woonde in dat kanton (Sint-Martens-Latem/Deurle), binnen het kanton middelbare school liep en de streek zeer goed ken zodat ik met de volledige bevolking, haar mentaliteit en denkbeelden goed vertrouwd ben.”

Ook tijdens de hoorzitting bij de benoemingscommissie heeft de tussenkomende partij toegelicht dat hij het kanton goed kent. In die zin blijkt uit het dossier wel degelijk dat ook de tussenkomende partij vertrouwd was met het kanton waar het betwiste ambt vacant was. Het gelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

37. Het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 maart 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche